

[Glensgård]

igangsættes nye aktiviteter inden for den offentlige sektor. En gang imellem er det da rigtigt at I mander jer op til at undlade at stemme, men det at undlade at stemme giver jo også regeringen alibi til at igangsætte aktiviteter. Jeg ved godt, at det koster øretæver at stå og sige nej, men sådan et par gamle partier som jeres burde faktisk være klar til at tage de øretæver for at redde dette land. Så meget partitaktikere og partielskere bør I ikke være. Jeg mener, det er helt galt, at man har partier, som siger: ja men hvis vi siger det rigtige, så kan det risikere at koste os stemmer. Og hvad så? Hvis I ikke siger noget, så får I jo det råd til at brede sig, som i dag er en pest for dette land.

Jeg synes, det er ulykkeligt, at I lader jer underdreje af Ekstra Bladet og af B.T., en gang imellem sågar også af Berlingske Tiden, der siger: ja men nu går de altså også for vidt. Det er simpelt hen umuligt at gå for vidt med offentlige nedskæringer i dag. Med en VK-plan indarbejdet i finansloven for 1982 skal vi ud at låne 75 mia kr. i indenlandske statslån. Jeg synes, det er uhyggeligt at tænke sig, vi skal ud at hente 75 mia kr., hvis man tænkte sig, at VK-planen blev kørt igennem, for det er så ødelæggende for dansk erhvervsliv.

Det, der er vores problem, er simpelt hen to ting, nemlig at vi ikke har styr på de offentlige udgifter, hvilket får den følgevirkning, at omkostningerne for dansk erhvervsliv, herunder renten, bliver alt for voldsomme. At vi også har en regering, der på skrømt lader sig piske rundt, er selvfølgelig endnu mere ulykkeligt. Jeg kunne godt tænke mig at stille det spørgsmål til den tidligere politiske ordfører for socialdemokratiet – en af de få i den socialdemokratiske regering, der godt er klar over, at der er noget galt med økonomien – hr. Erling Olsen, om han ikke synes, det er urimeligt og ulykkeligt, at en regering lader sig piske af en arbejdsminister til at forsøge at få kørt en devaluering igennem. I bedste fald skader devalueringen ikke, men det er kun, hvis man er lige så optimistisk, som finansministeren normalt er. Gavne kan den aldrig komme til, det er simpelt hen udelukket. Blot fordi Belgien ønsker at devaluere kraftigt – det har i øvrigt ikke de samme problemer med hensyn til lån i udlandet, som vi har, men lad det nu ligge – får arbejdsministeren regeringen overtalt til,

at det skal vi sandelig også. Arbejdsministeren lagde ud med 7 pct. Han ville sikkert gerne have haft 15 pct. eller 20 pct. Det endte med de 3 pct., og man kunne sige, at vi fik i hvert tilfælde så meget ud af det i de små danske hjem, at vi kunne sidde og muntre os, ikke over devalueringen, men over, at økonomiministeren blev så uhjælpeligt til grin. Det er selvfølgelig ulykkeligt, at vi har en regering, der ønsker at føre den politik, og specielt ønsker at føre den på baggrund af arbejdsministerens initiativer.

Hvad har devalueringen gavnet? Ja, den har gavnet vores gæld til udlandet, den er nemlig blevet meget større. Det vil sige, at de mennesker, der har lånt Danmark penge, selvfølgelig er blevet gavnet af devalueringen, men vi skal jo ikke ligefrem satse på at gavne de udenlandske kreditorer.

Når jeg stillede spørgsmålet til boligministeren, så hænger det sammen med, at boligministeren i hvert tilfælde en overgang var enig med fremskridtspartiet i, at kunne man finde nogle tossede arabere, der ville give det danske samfund lån i danske kroner, var vi da i hvert tilfælde sikre på, at det eller de lån, hvor mange vi nu kunne få, ikke ville blive generet af devalueringer. Kunne man finde en tosset araber, der ville investere i socialt boligbyggeri i Danmark, så var det da bedre, end at vi går ud og låner pengene på verdensmarkedet. Når jeg stillede spørgsmålet til boligministeren, så var det, fordi dér var boligministeren og fremskridtspartiet i hvert tilfælde enige. Vi mener ikke, at vi skal ud at låne pengene, men når vi nu er bragt i den situation, at vi skal ud at låne pengene, så er det da bedre at få nogle arabere eller andre til at investere i Danmark og så lade dem tage de risici, der opstår, når hr. Ivar Nørgaard tager til EF for at devaluere. Er den tanke helt væk, hr. boligminister? Eller er det, fordi boligministeren ikke kan slå igennem i sin egen regering?

Hvis jeg nu har skadet tanken ved at omtale den her, så beklager jeg det meget, men hvis det er således, at boligministeren mangler opbakning bag sine ideer, så skal han bare sige til. Vi husker jo endnu, da boligministeren stod i Århus og sagde: der bliver ikke tale om, at de og de ting skal ændres. Han blev på det nærmeste smidt ud af regeringen, men man sagde dog: kom nu lige over, så vi kan høre, hvad det var, du stod og sagde i